

Sygn. akt: XI Ns 1235/17

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu XI Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Sikorska
-----------------	----------------------

Protokolant:	St. Sekr. Sądowy Hanna Olkiewicz
--------------	----------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 1 sierpnia 2017 r. w Toruniu na rozprawie sprawy z wniosku W. C. z udziałem Z. C. o zobowiązanie Z. C. do opuszczenia mieszkania w trybie art. 11 a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. Nr 180, poz. 1493, z późn. zm.)

postanawia:

I. oddalić wniosek;

II. nakazać pobrać od wnioskodawczyni W. C. na rzecz Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 40,- zł (czterdziestu zł) tytułem stałej opłaty sądowej należnej od wniosku.

Sygn. akt XI Ns 1235 / 17

UZASADNIENIE

W. C. wniosła o zobowiązanie szwagierki Z. C. jako sprawczyni przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego przez nią wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą. Powołała się przy tym na przepis art. 11a ustawy z 29. VII. 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Wskazała, że nie może wprowadzić się do swojej nieruchomości położonej w T. przy ul. (...) ponieważ uczestniczka Z. C. stosuje wobec niej przemoc i uniemożliwia przeprowadzenie remontów. W dniu 6. VI. 2017 zapadł wyrok nakazujący eksmisję Z. C. ze wspomnianego lokalu.

Sąd ustalił co następuje :

Nieruchomość lokalowa położona w T. przy ul. (...) należała do rodziców W. C. i jej brata M.. M. C. ożenił się w 1984 ze Z. C. i razem zamieszkali w lokalu rodziców. W latach osiemdziesiątych M. C. stał się współwłaścicielem nieruchomości. Jego siostra W. wyprowadziła się z domu rodzinnego po ślubie. Od 2015 M. C. jest w faktycznej separacji z żoną, na której rzecz w związku z zachowaniem męża jest prowadzona niebieska karta. W dniu 14 sierpnia 2015 M. C. zbył swój udział w lokalu na rzecz siostry W.. Prąd i gaz w lokalu zostały odcięte. Wyrokiem z 6 czerwca 2017 wydanym w sprawie I C 370 / 17 sąd orzekł eksmisję Z. C. ze spornego lokalu, ustalając przy tym prawo Z. C. do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie eksmisji do czasu złożenia przez Gminę M. T. oferty zawarcia umowy najmu takiego lokalu. W. C. od dziesięcioleci nie mieszka w spornym lokalu, nie zamieszkała w nim także w chwili kiedy nabyła w nim udział od brata. Faktycznie zamieszkuje w T. przy ul. (...). Pomiędzy W. C. i jej szwagierką istnieją

konflikt. W. C. ma klucze do mieszkania. W dniu 11 lipca 2017 w późnych godzinach wieczornych weszła do lokalu z dwoma innymi osobami celem konsultacji przyszłych prac budowlanych. Z. C. poczuła się zagrożona i wezwała Policję (bezsporne).

Sąd zważył co następuje :

Ustalony powyżej stan faktyczny był bezsporny. Sąd przeprowadził dowód z akt będącego w toku postępowania karnego II Kp 502 / 17 oraz akt eksmisyjnych I C 370 / 17. Domniemania związane ze zgromadzonymi tam dokumentami mającymi znaczenie w niniejszym postępowaniu nie zostały podważone.

Z przepisu art. 11 a ust. 1 ustawy z 29. VII. 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie wynika, że jeśli członek rodziny **wspólnie zajmujący mieszkanie**, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Ani w orzecznictwie ani w doktrynie nie budzi żadnych wątpliwości, iż warunkiem sine qua non stosowania powołanego przepisu jest wspólne zamieszkiwanie sprawcy i ofiary, z którym na tle niniejszej sprawy na pewno nie mamy do czynienia. Celem wskazanej ustawy nie jest umożliwienie szybszego wykonania wyroków eksmisyjnych (zanim gmina wskaże lokal socjalny). Strony należy traktować jako osoby najbliższe w rozumieniu ustawy (art. 2 pkt 1 w związku z art. 115 11 kk) – łączy je stosunek powinowactwa. Fakt, że wnioskodawczyni uzyskała na swoją rzecz wyrok eksmisyjny i chciałyby zamieszkać w mieszkaniu do niej należącym w żadnym razie nie czyni z niej osoby „wspólnie zajmującej mieszkanie” w rozumieniu art. 11 a ustawy. Przeczy temu zarówno wykładnia językowa jak i celowościowa. Nie taki był cel ustawodawcy. Ustawa ze swej istoty znajduje zastosowanie w sytuacjach nadzwyczajnych (szczególnie uciążliwe wspólne zamieszkiwanie) ale ograniczonych wyłącznie do sytuacji, w której sprawca i ofiara wspólnie zamieszkują w tym samym lokalu. Tymczasem wnioskodawczyni w spornym lokalu nie mieszka co najmniej od kilkudziesięciu lat i wspólnie z uczestniczką go nie zajmuje. W trybie omawianej ustawy nie mona przyspieszyć wykonania wyroku eksmisyjnego, niezależnie od stopnia konfliktu i rodzaju incydentów pomiędzy stronami. Z tej przyczyny Sąd oddalił wniosek w pkt I orzeczenia.

Ponieważ wnioskodawczyni nie wykazała podstawowej przesłanki wymaganej przez przepis art. 11 a ustawy (wspólne zamieszkiwanie), bez znaczenia w sprawie stało się ustalanie czy uczestniczka stosowała wobec wnioskodawczyni jakąkolwiek przemoc, jaki przebieg miały incydenty itd. Z tej przyczyny sąd oddalił wnioski dowodowe wnioskodawczyni i o przesłuchanie świadków na okoliczność przebiegu seysji z 11 lipca 2017. Skoro strony nie mieszkają razem bez znaczenia w sprawie jest też ustalenie czy uczestniczka stosowała wobec wnioskodawczyni groźby, czy zniszczyła jakiegokolwiek mienie lub czy znieważała wnioskodawczynię, co jest przedmiotem postępowania II Kp 502 /17.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 520 § 1 kpc – opłaty sądowej od wnioskodawczyni dotychczas nie pobrano dlatego podlegała ściągnięciu od wnioskodawczyni, której wniosek okazał się bezzasadny, na rzecz Skarbu Państwa (art. 23 pkt 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).